

La ciutat enterrada

'Parva Gerunda' té una decidida voluntat pedagògica perquè els gironins coneguin els seus orígens

Es mostren dues peces excepcionals dels Ametllers de Tossa

Una visitant contempla el mil·liari a l'entrada de 'Parva Gerunda', que es va inaugurar ahir Foto: JOAN SABATER.

Se sap que venim dels romans fonamentalment per dues raons: perquè des que van passar per casa nostra no hem deixat de fer servir mai més els seus urinaris, i perquè el poeta hispanoromà Aureli Prudenci ja havia deixat dit al segle V, molt abans per tant que Jaume Ministral i Masià la imaginés a més a més delicada, que la nostra és una ciutat petita: "Parva Felicis decus exhibebit / artubus sanctis locuples Gerunda." N'hi ha d'altres proves, evidentment, però n'han quedat vestigis molt més subtils, com ara del temple que presidia el fòrum, inapreciable avui dia perquè al damunt hi van aixecar una catedral. "La Girona romana no es veu, però hi és, enterrada sota una epidermis medieval i barroca", va advertir amb suspens el doctor de la Universitat de Girona David

Vivó en la inauguració, ahir al migdia, de l'exposició Parva Gerunda al Museu d'Història, la primera pedra d'un elaborat programa per treure la pols als estudis que ha generat la ciutat l'últim quart de segle amb quatre exposicions que, fins al 2016, revisaran i actualitzaran cronològicament la investigació sobre els grans períodes històrics de la ciutat: el món antic, l'edat medieval fins a la guerra civil catalana del segle XV, l'època del Renaixement i el barroc, i la Girona moderna i contemporània. L'objectiu és clarament i decididament didàctic, com no van deixar de subratllar ni el mateix Vivó ni el director del museu, Pere Freixas, insistint que aquesta és "una exposició per visitar en família".

El muntatge, que recrea escenogràficament els grans pilars de la vida romana, des del fòrum a la vil·la suburbial, des de la taverna a la fleca, des dels rituals funeraris al culte als déus lars, fomenta la vocació popular d'un projecte sustentat en bases rigorosament científiques. Per això ahir ningú no semblava lamentar que hi predomini més la reproducció que l'original: no van ser, de fet, els romans, els primers grans copistes dels grecs? El discurs no perd claredat ni tampoc al·licient, però quan hi ha alguna peça, aquesta és realment excepcional. Pere Freixas es va referir a les dues obres príncep d'aquest període: el mosaic de Can Pau Birol, i els vuit sepulcres, dos de romans i sis de paleocristians, que es conserven al presbiteri de l'església de Sant Feliu, dels segles III i IV. Però n'hi ha dues més d'extraordinàries: el trapezòfor, o suport de taula esculpit en forma de felí, i l'estatueta d'Hermes descoberts fa dotze anys a la vil·la romana dels Ametllers de Tossa de Mar, que s'exposen per primera vegada fora del museu selvatà. Xesca Jiménez, que dirigia les excavacions, recordava ahir l'emoció de la troballa: l'estàtua havia quedat colgada de boca terrosa durant segles, de manera que quan els arqueòlegs van posar-se a excavar, el primer que van veure d'Hermes va ser un cul mil·lenari. Aquella Parva Gerunda de no més de 6 hectàrees i 6.000 habitants que va estendre els seus principals símbols de poder a les grans vil·les d'extramurs, detalladament descrites a l'exposició, ha deixat també àmfores, urnes, vaixelles i un molí fariner sencer, a més d'una tauleta encerada, amb el seu rotlle de papir i un punxó com el que Prudenci va fer servir per fixar la imatge d'una ciutat petita "rica en relíquies sagrades".

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 30-10-2012 Pàgina 4

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/588844-la-ciutat-enterrada.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss